

JAN KLECANDA:

Páter Vojtěch.

VESNICKÝ ROMÁN.

První den, dva dny si Frantina podivně jednání sama omlouvala únavou po cestě. Ale když se již blížil týden ku konci a Vojtěch, jinak svěží a patrně v dobré míře, k ní se důvěrněji a laskavěji neměl, počalo ji to znepokojovali. — "Promluvím si s ním," řekla si Frantina rozhodně. "Snad zaslechli nějaké klepy a teď se mu zdá, že nezasloužím, abych byla tu na místě, kde bývala jeho nebožka matka. Snad má i jinou příčinu, anebo si tak aspoň myslí. Ale ať je tak či onak, vždycky bude dobře, bude-li mezi námi jasno. Já mám plné právo být zde, kam mne mlynář postavil. A ani on, třeba syn a kněz, nemá práva mi bránit nebo odpráti mi úctu, která mi jako paní domu patří."

Frantina pro dobrou vůli v domě nechtěla se o tom před panem otecem zmínit. Věděla, že mlynář je celý její a třeba že na Vojtěcha tolik držel, že postavil by se na její stranu. A byly by z toho snad zbytečné rozstrky a sváry. Umínala si tedy, že si svou věc s Vojtěchem vyřídí sama.

Nadešla neděle, první, kterou Vojtěch trávil v rodné víscce.

Těšili se na ni již všichni osadníci, poněvadž věděli, že páter Vojtěch bude mít kázání. Nejvíce se ovšem těšil starý mlynář, jemuž se zdálo, že odlesk té slávy synovy padá tak trochu i na něho. Po celou sobotu již chodil za panímámou, desetkrát se ji již ptal, zda někdy dříve syna neslyšela kázat, a stále jí sliboval, jak že se zítra potěší.

Bývalo zvykem, že o velké svátky nebo byli-li hosti, panímáma odbyla si svou pobožnost na ranní, aby se vrátila v čas do kuchyně, leč tentokrát mlynář nedal jinak, než že Frantina musí s ním, aby viděla syna u oltáře a slyšela kázání.

Té radosti se ovšem mlynář a ostatní dvorečtí sousedé dnes nedočkali, aby byli mohli se svým velebníčkem jít do Počernie společně a s ním se zase vrátit, aby celý svět, nebo aspoň Počerničtí viděli, že je celý jejich a aby jim ho tak trochu záviděli. Páter Vojtěch vypravil se do Počernie časně ráno a mlynář nemohl neuznat, že to je nutno, aby dříve složil poklonu starému panu faráři, jehož byl dosud nenavštívil.

"Tak, tak, miláčku," vítal starý farář srdečně mladého kněze. "To jsou hodný, že jak jsem slyšel, chtějí si u nás trochu pobýti! Odpočíná si trochu, odpočíná přes ty vagace, když budu mít chasníčka! A jestli pak přece na starého duchovního otece pamatováš, když byli v těch svatých místech?" otázal se, pouštěje Vojtěcha z objetí.

"Ovšem že," ujišťoval Vojtěch. "Přečasto jsem na těch památných místech vzpomínal na jennostpána, jak by se asi zaradoval, kdyby to tak viděl z blízka jako já!"

"Tak, tak, miláčku. Ne každý má štěstí dostat se k hrobu Spasitele. Já, chudšas starý, za celý život nepřišel dál než do Budějovic, a co mne vítr sem zavál, skoro už ani za humna nos jsem nevystřelil. Ale nezavídím, nezavídím, protože závist je velký hřích před Hospodinem. A těšil jsem se, říkají: Vůak on pan bratr tam dole nezapomene na nás kostell-

ček s nějakým tím svatým ostetečkem."

Mladý páter se trochu rozpačité začervenal.

"To ne, důstojný pane! Takového nic jsem nepřinesl. Upřímně řečeno, byl bych toho za laciné peníze mohl pořídit mnoho, mnoho, ale my přece víme, jak to s takovými svatými ostatky bývá —"

"Nu, co víme? Nic nevíme, pane bratře!" horlivě, ale přec dobitivě přerušil mu řeč stařec. "Oni ovšem vědí, protože jsou takový novotář, takový — no, no, odpusť nám pán Bůh! Ale starému muži mohli udělat radost, to mohli Vojtěšku! Mundus vult decipi, rozumějí. Když už jsem tak hloupý, ještě ze starého testamentu —"

"Ale vždyť já také nepřišel s prázdnými rukama," bránil se Vojtěch. "Kdež pak, přece z pousti se nevrátím bez poutě. A pamatoval jsem i na kostel i na důstojného pána. Velké dva obrazy — potěší se jennostpán! Jen co mi z Prahy objednané rámce přijdou."

"Nu, vždyť já věděl!" ndobil se pan farář na dobro. "A sám malovali, sám? Posud tedy ku chvále boží těmi barvičkami? No, pěkná věc, pěkná, když to člověk dovede. A lepší než jiné barvičky, kterými někteří páni bratři víc toho černého uctívají než pána Boha. — A sednou přece u nás, ať nám spaní nevynesou! Podal bych něco, ale až pak. Vůak bez toho u nás dnes na oběd —"

"Důstojný pán odpusť! Slíbil jsem oteci —"

"Tak, tak! Inu ovšem, bratříček zná naši chudou kuchyni. Máme to tu pořádk jako u malého chalupníka. A doma ve mlýně mladá kuchařka a má z čeho vařit," švitořil stařec.

"Vůak jennostpán dobře ví, že nejsem labužníkem!" bránil se Vojtěch.

"Vím, miláčku, vím," svědčil pan farář ochotně, ale hned zase přeskočil v hovoru jinam. "Ale pospravili jsme jim to doma, co? Takovou onakou hospodyní on si mlynář — šelma stará, s odpuštěním pan otec — do domu přivede! Ale všeecka čest! Vpravila se do toho panímáma, vpravila. Kdo by byl kdy řekl. Vědí-li, jako holku jsem ji tu dost viděl. boso to bylo, o jedné sukničce, ale — jen co pravda — zachovalá! Při správně boží před oddavkami, do duše jsem jí sáhl; nie! Ani známost nikdy neměla, jen jako holka na kohos myslivala, ale ten o tom ani neví —"

Vojtěchovi cosi kmitlo hlavou a horko ho rozrazilo. Rychle převáděl hovor v jinou stranu.

Pan farář brzy odešel do kostela a nechal Vojtěcha o samotě, aby se trochu na kázání připravil.

"Také si jich dnes přijdu poslechnout! Mají zrovna pěknou příležitost promluvit o své pousti," řekl na odchodu. "A lidičky budou zas říkat: Ten to umí přece ještě lépe, než náš starý!" zasmál se dobromyslně. "No, nie se nebránějí! Proto svět pokračuje, že ti mladí od nás se učí a ještě zas nové vymýšlejí! Jen když to nové je i dobré!"

Vojtěch věděl, že pan farář témi jeho "novotami" nebyval vždycky nadšen a že jen pro dobrou vůli k ledačemu mlčel. Ale

dnes věděl, že i jeho svým kázáním potěší.

Kostelíček byl jakoby nabil, a když páter Vojtěch na kazatelnu vystoupil, tajil se všem dech.

Páter mluvil o své pousti po svaté zemi. Hodilo se mu to opravdu dobře k dnešnímu evangeliu. Pak přišel nazpět až do země mateřské, již nazval též zemí svatou. Zraky jeho plály svatým nadšením, tváře hořely zanícením, vřelá slova z úst jeho klestila si cestu k srdcím zbožných posluchačů, z nichž mnozí se zarosenými zraky k němu pohlíželi.

V tom zabloudil pohled mladého kazatele do lavice, kde seděl jeho otec s mladou svou ženou. Setkal se s ohnivým pohledem tmavých očí Frantiniých, jež zrovna jako by se vpíjely do jeho rtů — Vojtěchu blysko hlavou, co byl řekl pan farář o Frantinié minulosti. Div nezavravoral — A bylo skoro rázem po kázání! Skončil, jakoby usekl, právě v nejlepší, jak si posluchači vypravovali.

"Ten konec, ten konec byl trochu divný," říkali si. "Ale káže krásně, jako kdy jindy. Umí hnout srdcem, rozumí nám —"

A zatím páter Vojtěch nerozuměl dnes ani sám sobě —

Jindy, když po službách božích Dvorečtí, otec a syn, brávali se domů, doprovázela je vždycky celičká ves. Byla to jejich chloubka, že vedou si "svého" velebníčka. Cestou promlouváno o kázání. Kde kdo dovedl trochu svým rozumem zasvětit, neopomenul. A třeba i kázání byli dobře ve všem porozuměli, vypytavali se ještě po tom i onom, a Vojtěch rád vykládal, rád doplňoval.

Sousedé těšili se na tyto důvěrné pohovory jako na kázání samo, a panímáma nie se nedurdily, že jim hospodáři přišli domů vždy později než ta mladá chasa, poněvadž věděly, že po velebníčkově kázání jistě z Dvorečtých nikdo ani do hospody nezajde, tím méně si někde ku kartám zasedne.

Leč dnes, ač právě dnes měli bodří sousedé na srdeci více otázek než kdy jindy, nebylo jim dopřáno věsti si svého velebníčka domů. Páter Vojtěch odešel postranním vchodem z kostela a dal se hned lesní cestou do Dvorečtí. Sousedé dozvěděli se teprve od kostelníka, že bylo mu mezi kázáním nějak nevolno. Pryč byl, pryč — a sousedům nezbyvalo, než jíti domů bez něho a spokojiti se s vlastními výklady.

Starý Dvorečtý vrtěl povážlivě hlavou. Co se to jen tomu hochu přihodilo? Byl přece jen nemocen, když nedovedl kázání ani k pořádnému konci přivést. Mlynář se skoro před sousedy styděl, jakoby on sám se byl zakoktal, ale ti ho brzy potěšili. Nikdo ovšem nevěděl, co se mu bylo přihodilo, ale všichni hádali na nemoc. Vždyť těch jeho bledých tváří se ani horké jižní slunce nechytilo. A i ten ruměnce na nich, když se mladý kazatel tak rozohnil, byl nezdravý — Ale vzpománuje se doma, pozdraví se a posilní, těšili Dvorečtého.

Jen mlynářka Frantina nehádala na nemoc, ale myšlenek svých nepronesla. Co nikdo jiný neviděl, ona viděla i vycítila. Věděla, že Vojtěch zarazil se v témž okamžiku, když očima setkal se s jejím pohledem. Až byli od sebe přes půl kostela vzdálení, pocítila to náhlé zachvění v jeho očích; vždyť otrásla se v tom okamžiku sama až do nehlubších útrob. Ale přece mu neporozuměla. Myšlenka "jsem zde na závalu" svedla ji s pravé cesty.

Pakračování.

Willow Springs Pivovar

dává

ZELENE "TRADING STAMPS"

Za \$3.00 zelených Trading Stamps s každou bednou

STARS & STRIPES
(2 tucty pintových lahví)
—cena

\$1.25

Za \$5.00 zelených Trading Stamps s každou bednou

STARS & STRIPES
(2 tucty kvartových lahví)
—cena

\$2.25

Pamatujte!

Kromě toho, že dostanete nejlepší lahvové pivo, dostanete též dvojnásobnou hodnotu v zelených "Trading Stamps."

1407 Harney Street:

Objednejte si poštou neb telefonem Douglas 1306 nebo 1685.

Pro stůl.

Ti, kdož dovedou oceniti výborný stolní nápoj obliší si zajisté naše "GOLD TOP" lahvové pivo, jest lehké, perlicí se a řízné a jako jest zdravé, jest i chutné. Vyrobeno jest z nejlepšího chmele, vybraného ječmene a čisté vody—není v něm ani jediné přísady, jež by byla škodlivá neb nezdravá. Není to laciné pivo v nižídném smyslu, ale jest to jedno z nejlepší, a ti, kteříž je jednou okusili, stali se řádnými našimi zákaznými.

Dodává se v bednách a sice v lahvích kvartových neb pintových. Objednejte si u svého obchodníka aneb telefonem.—Tel. Omaha 1542; So. Omaha 8.

JETTER BREWING CO., vaří a lahvojí výborné pivo
SOUTH OMAHA, NEB.

Metz Bro's Brewing Co.

Nejstarší pivovar v Omaze.

TELEFON DOUGLAS 119.

Vaří nejlepší pivo soudkové i lahvové na celém světě.

Riley Brothers Co.

VELKOOBCHODNÍCI

Likéry a doutníky

Old Military Rye --- Diamond R Rye
N. B. Archer Bourbon.

1118 Farnam St. OMAHA.

A. N. Frick & Son Co.

Velkobchodníci a importéři

LIHOVIN a LIKÉRŮ.

Nástupci firmy: L. Kirsch Sr., Frick Herboz.

Tel. 544.

1001 Farnam ul., Omaha.

HOTEL PRAGUE

ČESKÝ HOSTINEC U MĚSTA PRAHY

na rohu 13. a William ul., Omaha.

Čisté a pohodlné zařízené pokoje pro cestující, opatřené úplně novým nábytkem a elektrickým světlem, jakož i výborná česká strava a vzorná obsluha. V hostinci obdržíte vytečený Storzův ležák, nejlepší druhy vín a likérů a nejjemnější doutníky.

Krajané, zavítáte-li do Omahy návštěvou, ubytujte se v hotelu Praha a ušetříte nejen peněz, ale znavíte se všelikých nesnází.

O hojnosti přízeň krajanů žádá

Tel. A 1814.

251f

JOSEF MARUŠÁK.